

[Maisted]

system, som denne dagsorden er et udtryk for, og som kun gælder for en del af samfundets borgere, ikke dem, der skal yde en indsats, for at samfundet overhovedet har økonomisk mulighed for at leve op til sådan en dagsorden.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Meget få kan være uenige i, at den offentlige sektor skal afbureaukratiseres, og at en lang række kontrolforanstaltninger burde opgives. Men så er spørgsmålet: hvem og hvordan, og hvad vil man gøre i denne sammenhæng? Hvis man tager arbejdsformidlingsområdet og A-kasseområdet, bruger man inden for arbejdsformidlingsområdet langt mere tid på at kontrollere de arbejdsløse end på reelt at prøve på at gå ind i den enkeltes situation. Her har regeringen da ikke til hensigt at ændre noget. Der er ingen af de kontrolforanstaltninger, regeringen har sagt skulle opgives, og man har heller ikke i sinde at gøre personalets situation bedre inden for arbejdsformidlingssystemet. Der skal tværtimod skæres ned. Det vil sige, at den tid, der bliver til at gå ind i den enkeltes situation, bliver langt mindre, fordi kontrolforanstaltningerne stadig væk skal opfyldes.

Når man skal vurdere, hvad der egentlig ligger bag begrebet »decentralisering«, kan man altså ikke se bort fra, hvad regeringen samtidig foretager sig på andre områder. En ægte decentralisering burde vise sig i, at stedlige myndigheder fik størst mulige beføjelser. Men hvordan rimer det f.eks. med regeringens øgede indgreb i kommunernes ret til selv at bestemme udgifts- og skattniveau? Hvordan hænger det sammen med et system, hvor de enkelte institutioner gerne må overføre pengene fra personalekontiene, men ikke den anden vej rundt? Hvordan hænger det sammen med, at man skal overholde både personaletimelofterne og udgiftsrammerne? Jeg mener i virkeligheden, at når finansministeren bruger ordet »decentral«, burde han i stedet for bruge ordet »individuel«.

Hvis vi snakker om kvalifikationstillæggene, må det stå helt krystalklart for enhver, at den type tillæg tilkæmper man sig på bekostning af sine kolleger, for man har kun et begrænset beløb at dele ud af. Det vil sige, at det, nogle enkelte får raget til sig af ekstra goder, det får i den udformning, regeringens

moderniseringsprogram har, til resultat, at nogle andre får meget mindre.

Man kan sige – og det var jo også det, jeg gav finansministeren en kompliment for – at der er mange smukke ord i redegørelsen, men de smukke ord kan ikke dække over, at det hele tiden samtidig understreges, at de offentlige udgifter ikke må stige, tværtimod skal de falde. Der er jo tale om beskæringer på 1 pct. årlig i personaleforbruget de næste 3 år, og hvis man snakker om det overordnede plan igen, begynder det at knirke, når man betragter forholdet mellem stat og kommune. Det hedder i besvarelsen, at der skal være mulighed for at få et friere forbrugsvalg, men samtidig vil man gå over til bloktilskud i langt højere grad, væk fra refusionsordningerne.

Finansministeren (Christoffersen):

Jeg har kun en enkelt bemærkning til hr. Ivar Nørgaard, og det er vedrørende det dagsordensforslag, der er fremsat. Jeg forstår det sådan, at det er inden for samarbejdsaftalens rammer, staten skal sørge for, at der gives en ordentlig orientering, og at personalet kan være medbestemmende. Man kunne sige, at det var i og for sig overflødig. Jeg havde helst set, at alle havde været enige om, at det var overflødigt at præcisere det, for det har været regeringens hensigt lige fra starten. Men jeg har ikke noget imod det dagsordensforslag. Vi havde såmænd gjort det alligevel – det kan jeg da også berolige hr. Carsten Andersen med – vi havde gjort det, selv om vi slet ikke havde haft debatten i dag. Hermed siger jeg ikke, den har været overflødig. Det er der måske nogle der mener, men jeg har da lyttet med stor interesse til, hvad der er blevet sagt. Selvfølgelig – det har jeg sagt lige fra starten – kan alt det her ikke gennemføres på personaleområdet, uden at de offentligt ansattes organisationer og medarbejderne inddrages i hele processen. Det kan enhver sige sig selv.

Derfor må jeg også helt tilbagevise hr. Carsten Andersens mærkelige påstande om, at der er utryghed hos personalet. Det er der kun, fordi hr. Carsten Andersen rejser rundt og prøver at sprede den. At man ikke har villet lytte til organisationerne er helt forkert. Vi lytter da til dem. Jeg har da talt ved masser af organisations sammenkomster, jeg har